

H HARLEQUIN®

Romantika

BARBARA WALLACE

Naabriks härra Õige

Barbara Wallace
MR. RIGHT, NEXT DOOR!
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Barbara Wallace

© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E02252613

ISBN 978-9949-25-332-6

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

ESIMENE PEATÜKK

See mees kolistas jälle.

Sophie Messina oli kuu aega tagasi kolinud ning tema uus ülemisel korrusel elav naaber oli iga päev millegi kallal kolkinud, põristanud ja teinud jumal teab mida, mis muutis naise jaoks tööle keskendumise peaaegu võimatuks.

Kas see mees ei taibanud, et teised eelistavad nädalavahetusi vaikselt veeta? Et ka teistel on vaja tööd teha?

Meelekindlalt ohatas otsustas Sophie lihtsalt rohkem pingutada. Eile pärastlõunal oli Allen Breckinridge, üks tegevdirektoritest, teatanud, et vajab teispäevaks lõpetatud näidist firmade liitumisest, mis tähendas, et Sophie pidi enne edastamist üle vaatama ja parandama töö, mille nooremanalüütik oli talle hommikul saatnud. Kuna ükski raport polnud täiesti veatu, kuni seda polnud vähemalt neli korda üle kontrollitud, pidi ta märkmeid tegema kiirustades. Paljud analüütikud tundsid vajadust oma töö määra rõhutamiseks kirjutada pedantlikke kommentaare, kuid Sophie eelistas tõhusust. Viimane asi, mida ta vajas, oli see, et tegevdirektorid arvaksid, et tema moodustab firmas pudelikaela. Eriti arvestades, et ta soovis ise ühel päeval tegevdirektoriks saada. Kui kõik läheb plaanipäraselt, siis pigem varem kui hiljem.

Kolks!

Oh, mida kuradit see mees seal üleval teeb? Peksab seintesse auke? Sophie nühkis oma lugemisprillid puhtaks

ja pani need söögilauale. See on naeruväärne. Ta oli mehe ukse alt sisse libistanud umbes pool tosinat kirja, milles palus viisakalt, et too lõpetaks tegevuse, mis iganes see ka oli. Ta oli alustanud viisakalt ja seejärel ähvardanud teatada kooperatiivi omanike ühingule, kuid mees polnud ühestki kirjast väljagi teinud. Noh, nüüd aitab. See müra peab veel täna lõppema.

Sophie silus käega üle oma läikivate ponipatsis juuste ja värises, kui ta paljad jalad koridori astudes külma puitpõrandat puutusid. Maja oli enne korterelamuks ümber ehitamist olnud mõis. Ühel või teisel põhjusel olid arhitektid säilitanud nii ühiskasutatavad alad kui ka korterid võimalikult algupärastena ning seetõttu rippus esiku laes väga detailirohke kristall-lühter. Sophiel tuli tunnistada, et talle meeldisid väga üheksateistkümnenda sajandi armatuurid, tumedast puidust simsid ja keerduv trepp, mida kaunistas treitud käsipuu ja rinnatis. Kõik sellised detailid tekitasid vana maailma tunde ja manasid pähe sõnu, nagu *ajaooline*. Sõnad, mis viitasid püsivusele. Sophiele meeldis püsivus.

Talle meeldisid ka rahu ja vaikus. Omadused, mis viimasel neljal nädalavahetusel olid majas puudunud. Treppist üles minnes tundus, nagu muutuks kolkimine iga sammuga järjest valjemaks. Kas see mees pidi tegema seda, mida iganes ta tegi, nii valjusti, kui võimalik?

Ta oli arvanud, et esimene jutuaajamine naabriga on hoopis teistsugune. Tegelikult polnud tal üldse plaanis olnud kellegagi juttu ajada. Üks põhjustest, miks ta kaks aasta-kümnet tagasi linna kolis, oli see, et linnas oli võimalik kuude

ja aastate kaupa vahetada end ümbritsevate inimestega vaid noogutusi ja tervitusi. Mitte et ta oleks antisotsiaalne. Ta lihtsalt eelistas valida inimesi, kellega suhelda. Liiga palju oli vaja saavutada ja tal polnud aega tühiste asjade peale raisata. Ainuke põhjus, miks ta selle naabri nime teadis, oli see, et nende postkastid asetsesid kõrvuti ja tal oli vaja teada, et kirjutab kaebekirja G. Templetonile. Sama nimi ilutses ka maja ette pargitud pikapi küljel. Sophie arvas, et ilmselt on see mees mingisugune ehitaja.

Kas ta sellega siis praegu tegelebki? Ehitab midagi? Mälestused pooleli jäänud isetegevusprojektidest ja purjus hävitustööst ilmusid pähe, enne kui ta neid peatada jõudis. Mida kuradit? Oma kodu soetamine pidi mälestused nendest päevadest kustutama, mitte kogu täiega meelde tuletama. Tema vanuses peaksid minevikuvarjud kuuluma minevikku. Kuid ükskõik kui palju ta töötas ja seeläbi saavutas, ei kadunud need kunagi täielikult. Ta tajus pidevalt nende lähedust ja need hoidsid teda valvel. Mõneti oli säärane järjepidevus hea – need aitasid tal püsida tööka ja keskendununa. Vastasel juhul elaks ta siiani mõnes samsuguses lagunenu ja prussakaid täis korteris, nagu oli olnud see Pondi tänava oma, milles ta üles kasvas, mitte ei omaks seda pruunidest kividest kooperatiivikorterit. Korteri, mis pidi olema vaikne ja rahulik.

Selleks ajaks, kui ta iga sammu täiendavate mürtsatuste saatel teisele korrusele jõudis, oli ta äärmiselt ärritunud. Iga kolks näis vapililiatega tapeetidelt vastu kajavat ning tekitas turjale pinge, nii et pahameel veelgi enam lõkkele löi. Kindel oli see, et härra Templeton saab veel kuulda,

mida Sophie asjast arvab. Ta võttis sisse kõige autoriteetsema hoiaku ja koputas uksele. Vastuseks kostis vaid järgmine mürtsatus.

Selge. Ta võib samaga vastata. Ta tagus kõvemini vastu. „Härra Templeton!” hüüdis ta karmilt.

„Oodake, oodake, ma juba tulen!” kõlas vastuseks kare hääl. Justkui oleks tema *meest* seganud.

Käsi rinnale risti asetades valmistus Sophie meenutama härra Templetonile, et majas on ka teisi elanikke ja nende kodusid tuleb austada. Rääkimata sellest, et teistel oli õigus rahulikele nädalavahetustele.

Uks avanes.

Oh sa heldene aeg. Sophie ettevalmistatud noomitus suri ta huulil. Teisel pool ukseläve seisis täiesti ausalt kõige ilusam mees, keda ta oli kunagi näinud. Mitte modellilikult ilus – ilus oligi tema kirjeldamiseks liiga leebe väljend –, vaid karmilt sensuaalne, sileda päevitunud naha ja kandilise lõuaga. Natuke liiga pikk nina muutis näo vähem täiuslikuks ja lisas omapära. Jõulistel meestel peavad olema tugevad näojooned ja Sophie mõistis, et see mees on jõuline. Tema juuksed olid tumeda mee karva ja silmade värv meenutas karamelli. Mehe rind näis olevat loodud selleks, et sinna nõjatuda.

Ühtlasi oli mees temast vähemalt kümme aastat noorem ja hoidis käes kahekäevasarat, mis oli Sophiet häiriva müra põhjustaja. Need kaks asjaolu tõid naise taas mõistusele. Ta avas suu ja oli jälle võimeline kaebust esitama.

„Härra Templeton?” kordas ta kindluse mõttes.

Karamellivärvi silmad vaatasid teda aeglaselt pealaest jalatallani. „Kes küsib?”

Kui mees arvas, et säärane hindav pilk Sophiet kuidagi mõjutab, siis oli ta eksinud. Ta oli kooli lõpetamisest saadik selliste pilkudega harjunud. Varasemad polnud küll kunagi olnud nii jultunud ja hõõguvad, kuid ta ei teinud sellest süiski välja. „Mina olen Sophie Messina alumiselt korruselt.”

Mees noogutas tuttavat nime kuuldes. „Naine, kes mulle teateid jätab. Mida ma teie heaks teha saan, proua Messina?”

„Preili,” parandas Sophie, kuigi ta ei teadnud, miks, ja ta ei teadnud ka seda, miks ta polnud end kohe preilina tutvustanud.

Mehe biitsepsid tõmbusid naha all pingule, kui ta va-sara põrandale toetas ja naist jäljendades käed rinnale risti asetask. „Olgu, mida ma teie heaks teha saan, preili Messina?”

Sophie oli kindel, et mees teadis vastust. „Te olete viimasel ajal palju kolistanud.”

„Ümberehitus,” vastas mees. „Ma tühjendan vannituba ja valmistan seda ette dekoratiivsete loomajalgadega vannipaigaldamiseks.”

„Huvitav.” Hetkeks hajutas tekkinud kujutluspilt ta tähelepanu. Karm ja järsk olek ei sobinud kokku loomajalgadega vannidega. Sophie silus juukseid nii mõtete kogumiseks kui ka tõrksate karvade allasurumiseks. „Igatahes ma üritan koostada finantsmudelit potentsiaalse omanduse kohta.”